

ger noget Saadant. Det vil ikke være vanskeligt, naar man vil gjennemgaa Lovforslaget i sine Enkeltheder at fremdrage flere og andre Tilfælde, hvor den, om jeg saa maa sige, Hensynsløshed lige overfor Private, som i det Mindste kan bringes i Anvendelse, træder ikke saa lidet stærkt frem. Nu er der sagt i Betænkningen, at Flertallet har ladet sig det være magtpaaliggende at gjøre det meget tydeligt i to af dets Endringsforslag, at der skal ydes de Private fuld Erstatning for de Ulemper, som kunne blive dem paaførte. Det er bekjendt, at Spørgsmaalet om Erstatningskrævene, om deres Størrelse, og hvad dermed staaer i Forbindelse, er et af de allervanskeligste Punkter at fastsætte i Lovgivningen. Der er skrevet mange og lange Afhandlinger herom, thi det er jo ikke alene den direkte Skade, som bliver gjort ved Foranstaltningen, som der kan være Tale om, og som tilføies vedkommende Privatperson, men ogsaa den indirekte Skade, som han paa mange Maader kan have lidt som Følge af, hvad der er sket. Jeg har allerede antydnet, at selv om man vil betale en Mand saa rundelig Leie for den Tid, man har benyttet hans private Bolig eller dog private Lokaler til Sygehus og kastet ham selv ud, staaer endnu tilbage: Hvor naar kan han faae det leiet ud igjen? Hvordan vil det gaa dermed? Der kan han have store Tab, som det bliver vanskeligt saadan uden videre at faae frem med bestemte Bærdier. Det Samme gjælder om Næringstab. Han kan blive sat ud af sin Bedrift eller i det Mindste forstyrret i den, og naar han saaledes maa fraslytte et Sted, hvor han bor og driver sin Forretning, hvad Tid tager det ham da, inden han kommer igjen paa den gamle Jod? Det er ogsaa en Størrelse, som for ham er særdeles betydelig, men som er vanskeligt at faae frem, og allermest vanskeligt, tør jeg sige, ved en saadan Regel som Lovforslaget giver med Hensyn til Erstatningsbestemmelsen i § 21, at det er Kommunalbestyrelsen, der resolverer, hvor Meget Vedkommende skal have. Det bestemmer den, og er han ikke fornøiet, har han ikke en Gang Udgang til at henvende sig til Domstolene. Saa er der sagt, at han kan faae to Mænd udmeldte af Retten til at taxere Skaden, og Flertallet fører til, at han ogsaa kan faae 4 Mænd udnævnte som Overskønsmænd, men det veed vi nok, hvorledes det gaar til med saadan Skadeserstatning, som fastsættes af uwillige inden Retten udmeldte Mænd. Jeg tror, at det tidligere af et andet æret Medlem er blevet berørt her i Salen, at det er en Afgjørelse som kun kan tillægges megen Iden Haalidelighed, hvori jeg for mit Vedkommende

altsaa ikke kan se nogen Garanti for de Private lige overfor de store Indgreb i deres Rettigheder og Forhold, som Lovforslaget gaar ud paa at hjemle. Jeg skal indskrænke mig til disse, som jeg tror, forholdsvis korte Bemærkninger og slutte med at gentage, at jeg naturligvis paa ingen Maade er en Modstander af, at der lovgives paa dette Omraade, men tværtimod fuldt ud erkjender, at hvor saadanne Sygdomme udbrede sig og blive saa faretruende for det Hele, at der maa gribes ind, der maa det ske hurtigt, kraftigt og dygtigt. Men det kan jeg ikke se, at dette Lovforslag efter dets hele Anlæg giver nogenjomhelst Mulighed til at faae ind i det. Der vil ikke være tilbage Andet end at lade Titelen staa, efter min Mening, og skrive i det Mindste det Allermeste af Lovforslaget om, saaledes at det Hele bliver anlagt paa en ganske anden Maade, og det er et Arbejde, som jeg har troet ikke laa for Udvalget, og allermindst for et Mindretal, der kun bestaar af et enkelt Medlem. Det høie Thing vil ogsaa forstaa, hvorfor jeg efter mit hele Syn paa dette Lovforslag, ikke har indladt mig paa at stille Endringsforslag dertil. Jeg har med Beslagelse set, at de Endringsforslag, som Flertallet har stillet, endog gaa ud paa i ikke ringe Grad at fordyre de Udgifter, som kunne falde af Lovforslaget, f. Ex. Endringsforslagene under Nr. 14, 19 og 21. Men saa vist som jeg altsaa erkjender, at her er et Lovgivningsæmne, saa vist maa jeg paa den anden Side ubetinget være af den Opfattelse, at saaledes som dette Lovgivningsarbejde er anlagt, lader der sig ikke bringe noget Tilfredsstillende ud deraf. Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa tillade mig, kjøndt jeg jo staaer ene som et Mindretal i Udvalget, at anbefale til Thinget, at dette Lovforslag ikke nyder videre Fremme.

Brockenhuus-Skat: Jeg vil først tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at den ærede Taler, som vi i dette Døbtik have hørt, er den eneste i Udvalget, som har erklæret sig imod dette Lovforslag. Han har indtaget en fuldstændig Særstilling. Men jeg maa paa den anden Side ogsaa indrømme, at han med en vis Særdighed har vist sin Tilbøielighed til ikke at faae Noget ud af denne Lov. Vi andre otte Medlemmer af Udvalget have været enige om at indstille Lovforslaget til Vedtagelse og have tillige været enige om alle Endringsforslagene, hvilket jeg udtrykkelig gjør opmærksom paa, thi ellers er det jo i Almindelighed Tilfældet ved Lovforslagenes Behandling i Udvalg, at de forskjellige Medlemmer stille